

בימות הגשמים: עוקה מחזיק סאתים נותנין לו סאתים, עוקה שאינו מחזיק אלא סאה נותנין לו לשפוך שם סאה.

בימות החמה: עוקה מחזיק סאתים נותנין לו סאתים, מחזיק סאה, אין נותנין לו כל עיקר!

כלומר: אין חילוק בין ימות החמה לימות הגשמים, אלא, שבימות החמה אם העוקה מחזיקת סאה אין אומרים שישפוך סאה, וישנה, וישפוך סאה אלא אסור לשפוך כלל. ובימות הגשמים מקילינן לשפוך סאה ולשנות ולשפוך סאה.

וזהו שאמרו בברייתא: שופך כדי מדת העוקה, ושונה. (67)

ותמהינן: **בימות החמה נמי**, היכא דהעוקה מחזיק סאה — **ניתב ליה** [ניתן לו], סאה?!

ומשנינן: **גזירה**, דילמא **אתי ליתן ליה סאתים**, כשעור כל שופכין שלו.

ומקשינן: **אי הכי בימות הגשמים נמי ליגזור?**

ומשנינן: **התם** [בימות הגשמים] באמת לא היה לנו לאסור לשפוך לשם אפילו סאתיים, **דמאי ניהוש לה?**

אי משום שרוצה הוא שיצאו לחוץ **משום קילקול חצירו**, ויבואו להתיר אף לשפוך בהדיא לרשות הרבים — **הא מיקלקלא וקיימא** מחמת הגשמים.

ואי משום **גזירה שמא יאמרו צנורו של פלוני מקלח מים בשבת**, הרי בימות הגשמים **סתם צנורות מקלחין הן**. וכיון שכן, אף דמכל מקום אסרינן לשפוך סאתים, לא גזרינן שלא לשפוך בעוקה מחזקת סאה, שמא ישפוך סאתים.

אמר אבוי: הלכך — דאנת גופיה מודית דליכא למיחש למידי — מותר באמת לשפוך בימות הגשמים **אפילו כור ואפילו כוריים**, ואפילו בלא עוקה כלל.

שנינו במשנה: **וכן שתי דיוטאות זו כנגד זו**, מקצתן עשו עוקה ומקצתן לא עשו עוקה, את שעשו עוקה מותרין, את שלא עשו עוקה אסורין:

אמר רבא: לא תימא דמיירי מתניתין שלא עירבו את החצר המשותפת לבני שתי הדיוטאות, וטעם האיסור הוא משום דילמא יוציאו אותם שלא עשו עוקה מבייתם לחצר, [וכדמפרשינן במסקנת הגמרא, ושם יתבאר יותר].

אלא מתניתין מיירי **אפילו עירבו את החצר**, ואפילו הכי אסורין.

אמר תמה עלה אבוי: אי בעירבו — **מאי טעמא** ליתסר?!

אילימא משום נפישא דמיא [שרבים המים] לבני שתי הדיוטאות יותר מסאתיים שמחזקת העוקה, ולפיכך אסור.

הא ליכא למימר.

67. כן היא שיטת רש"י, ראה בריטב"א. וראה שם, שתמה על פירוש זה.

לומר: טעמייהו דרבנן בכיב, משום שמא יאמרו "צינורו של פלוני מקלח מים בשבת", וראה רש"י וריטב"א.